

NOVELLEKONKURRENCEN 2015

Læs de tre vindernoveller og
øvrige Top10 historier

GODA – God Alkoholkultur – udskrev i november 2015 en novellekonkurrence, hvor elever fra 7. – 10. klasse kunne skrive deres egen personlige novelle omkring temaet unge og alkohol. 371 elever deltog i konkurrencen, og heraf blev de tre vindernoveller samt øvrige på en Top 10 liste udvalgt til offentliggørelse.

UNGE OG ALKOHOL

Vindernoveller

Alberte Lodahl *Vodkavenskab*

Cilia Steven Lübbers *Parken*

Filippa Knudsen *Natten*

Top 10 liste

Adam Bruun *Fra venner til lidt mere end det*

Anders Keller Poulsen *Når man nu ikke drikker...*

Anonym *Den nye pige*

Anonym *Fadervor*

Anonym *Festens fange*

Benedicte Teilmann *Mit navn er Victor Berg Bjørk*

Windfeld Thyssen *Mit mislykkede jeg*

Natalie Klargaard *Heksen*

Nicoline Larsen *Mandag*

Sofie Carstens *Det næste skridt*

Dommere *Merete Bohse og Anett Wiingaard*

Layout *Eva Tryti*

Vodkavenskab

Dørene lukker i bag mig. Jeg er lidt usikker på, om vi alle er med i S-toget. I hvert fald tror jeg, de andre passagerer vil blive taknemmelige for, at antallet af unge fulde mennesker bliver formindsket. De glæder sig nok til at være sammen med familien hele weekenden. For mig er det bare omvendt. Eller, jeg glæder mig også til weekenden. Men for mig åbner der sig et helt nyt univers. Der, hvor hæmninger ikke findes. Dørene, der åbner sig til dans, drenge, og ja, det voksne nok vil kalde ungdom.

Jeg når lige at sætte mig oven på Thomas, inden toget bremses og ville have væltet mig omkuld med den lille smule balanceevne, jeg har tilbage. Thomas griner af mit stunt og brokker sig over mit spidse haleben. Det kan jeg vel ikke gøre for. Naja sidder foran mig. Hun rækker mig en flaske, der ligner en blanding af noget, jeg ikke vil vide. Jeg smiler til min bedste veninde og tager imod flasken. Det brænder hele vejen ned igennem mit svælg. Jeg føler, tårene presser på. Jeg må konstatere, at blandingsforholdet på den brune væske må være noget lignende én til to. Thomas tager flasken ud af hånden på mig. Egentlig ret klamt, at vi alle har suttet på den. Gider jeg ikke tænke på. Naja læner sig ind mod mig, så jeg kan lugte hendes Armani parfume. Jeg får kvalmefornemmelser af den søde duft. Det er som at blive lukket inde i Sephora i Illum. Hun lægger armene

omkring mig, og et øjeblik bliver jeg bange for, at jeg får presset mit haleben alt for hårdt ned i Thomas' lår. Hun hvisker mig noget i ørene. Det kilder, og jeg får ikke fat i det, hun siger. Nikker bare svagt og sender hende et stort smil. En ældre mand har siddet og kigget skeptisk på os, siden vi stod på i Sorgenfri. Sorgenfri, det lyder ret uskyldigt. De skulle bare vide. Manden tror åbenbart, jeg smiler til ham. Han kigger med sine buskede øjenbryn helt op i panden, da jeg senere får sendt ham et luftkys.

Thomas sidder og hopper med benene op og ned. Jeg prøver på at fokusere på de røde prikker, der stødt bliver færre i takt med jo længere, vi kommer. Det er svært, da mit hoved dunker, og jeg samtidig hopper op og ned. Jeg kører hånden gennem mit lyse hår og prøver at lukke snakken ude. Jeg må ikke gå kold nu, klokken er kun. Øhm, hvad er klokken? Jeg vender mig om for at spørge Thomas. Opdager bagefter, at jeg sidder i en ret akavet stilling. Gad vide, hvor den gamle mands øjenbryn sidder nu. Thomas ved ikke, hvad klokken er, så jeg kravler mindre elegant ned af hans skød. Jeg sætter mig, så godt jeg kan, ned på det grimme blå sæde, en farve DSB har valgt, og så noget gråt snavs, jeg godt kunne have været foruden. Bliver tilbudt en øl, som jeg deler med Naja. Jeg kigger igen op på de røde prikker og navnene på stationerne. Det røde lys blinker faretruende, som en bombe, der skal springe. I højtalerne lyder en kvindestemme "Dette tog er linje A til Vallensbæk". Da jeg minder de andre om vores uheld sidste weekend, der bestod i, at vi kørte helt til Sydhavn, bryder latteren ud i hele kupeen. Min mave slår krampes af latter. Jeg har det overraskende bedre.

"Næste station Nørreport", lyder kvindestemmen igen. Jeg tager Naja i hånden, og vi maser os sammen med gruppen af unge mennesker ud af toget.

Jeg får på vejen vinket til den gamle mand. Jeg tror ikke, han ser mig. Han er måske på vej til Sydhavn.

En kold luft rammer mig, da vi kommer udenfor. Eller faktisk er vi vel nede under jorden. Koldt er det i hvert fald. Mine muskler trækker sig sammen, og gåsehuden spreder sig. Jeg kunne godt bruge noget af den brune væske nu! Thomas står på en trappe lidt fremme. "Følg mig!" råber han. Ingen på Nørreport Station er i tvivl om, hvor denne ynkelige gruppe af unge mennesker skal hen. Jeg holder stadig Naja i hånden. Det viser sig at være en god idé, for jorden bevæger sig pludselig under mig, da jeg tager mit første skridt.

Jeg ligger i min seng og kigger op i loftet. Klokkeren er, øhm, hvad er klokken? Denne situation minder mig om sidste weekend. Jeg husker ikke så meget fra den fredag. Det, der står mest tydeligt, er den gamle mand med øjenbrynene. Resten af aftenen flyder ligesom sammen. Lidt ligesom den havregrød, jeg kan høre, mor laver i køkkenet lige nu. Elsker havregrød med kanelsukker. Naja siger, at jeg satte mig i kanten af vejen og tisede. Håber virkelig, hun laver sjov. Jeg vil ikke tænke på, hvis Thomas har set mit spidse haleben! Naja har skrevet noget med, at hun glæder sig til, at jeg kommer i eftermiddag. Hun skal holde 16-års for pigerne i klassen. Faktisk kun på grund af et væddemål med Andreas. Han troede ikke på, hun ville holde en stille fødselsdag med pigerne fra klassen uden alkohol og alt det der. Det skulle hun selvfølgelig bevise, og dagen efter var alle pigerne inviteret til boller og kakao, som hun beskrev det for Andreas. Så skal jeg vel ud og købe en gave til hende. Jeg slår dynen til side, så den varme luft, der ligger om min krop, forsvinder. Men først skal jeg have min grød med rigeligt kanelsukker. Det lyder ret klamt.

Jeg tager S-toget til Lyngby for derefter at tage i Storcenteret. Jeg tæller de røde prikker. Opdager, at en lille dreng ved siden af mig også gør. Jeg smiler til ham. Han læner sig ind til sin mor. Selvfølgelig. Han bliver sikkert skræmt af mit grimme ansigt, som jeg har skånet for makeup. Det gør jeg aldrig igen! Moren smiler undskyldende bagefter for indirekte at sige, at det skal jeg da ikke tænke på, hendes barn er bare bange for rødmossede ansigter. Hun har selvfølgelig det helt naturlige look. Typisk.

Lyngby Storcenter er ret stort, kan jeg konstatere endnu en gang, da jeg står og kigger på en af skærmene med kort over butikkerne. Det er klart, det hedder et storcenter. Jeg kender godt de fleste butikker. Okay, jeg er teenager og pige, hvad kan man ellers forvente. Jeg har bare ikke lige fundet den helt rigtige gave. Har faktisk ingen idé. Jeg sætter mig på en bænk for at samle tanker. Jeg har været veninde med Naja, siden hun startede i begyndelsen af niende klasse. Vi har da været sammen i de fleste weekender. Når der har været fest altså. I skolen snakker vi om weekenderne. Jeg bruger udelukkelsesmetoden. Hun går ikke til nogen form for sport, så jeg kan udelukke Sportsmaster. Jeg kigger på de mennesker, der går forbi mig. De virker meget målrettede. Og Intersport, tilføjer jeg. Det kører jo, siger jeg sarkastisk. Jeg holder hovedet med hænderne, som jeg hviler på knæene.

Jeg kender hende jo ikke. Jeg rejser mig og lader skyldfølelsen ligge på bænken. Jeg sætter kursen mod Kvickly, forbi Intersport og direkte ned mod vinafdelingen. Så giver jeg hende bare en flaske vodka.

Cilia
Steven Lübbers
7. klasse,
Ny Holte
Skole

Parken

Det er første skoledag efter sommerferien. Vi går i niende klasse, sidste år i folkeskole. Leah, min bedste veninde, og jeg sætter os ved det bagerste bord i kantinen. Den nye pige, Samantha, sidder allerede ved de populære bord. Sam og jeg havde været gode venner i børnehaven og havde hygget os sammen på stranden hele sommeren. Hun vender sig om imod Leah og mig. "Filippa, kom!" råber hun igennem det fyldte rum, med en håndbevægelse. Vi maser os ned ved det overfyldte bord i midten af rummet. "Vi tænkte på at tage ud i aften, kunne du tænke dig at komme med, Filippa?" spurgte Samantha. "Ja, det ville da være fedt, hvad tid?". "Efter skole, vi kan følges" siger Sam, og sætter sit brune hår op i en hestehale. Leah er meget stille. Hun kigger ned i sin madpakke og spiser den resterende mad uden et ord.

Nede i den gamle pavillon i parken sidder der et par stykker fra årgangen. Der sidder også en hel masse, som jeg ved går på det lokale gymnasium. De fleste af dem sidder allerede med øl i hånden. Sam hiver en whisky op af sin taske. Nogle af gymnasieeleverne hiver andre stærke drinks op. En lyshåret pige med små stikkende øjne rækker mig en flaske tequila. Alle drikker af deres flasker,

Samantha holder sig ikke kun til whiskyen, men deler også en rom med en ældre dreng. Jeg har stadigvæk ikke åbnet låget på min flaske med tequila.

"Drik" siger en af de større drenge, "eller vil du hellere hjem til moar?" Han går ubehageligt tæt på mig. Alle kigger på mig nu. Sam mimer, at jeg skal drikke. Jeg skruer låget af flasken og sluger en kæmpe tår af den gennemsigtige væske. Det smager frygteligt, og jeg laver en grimasse. Alle hujer og tager en tår af deres egne drinks. Drengen, der før virkede uhyggelig, stikker et limestykke i munden på mig og sætter noget højlydt musik på. Sam tager tequilaen ud af hånden på mig og stikker mig en rom. Hun tipper flasken, så alkoholen flyder ned i min mund.

Jeg deler en flaske med en dreng. Efter de mange slurke af de stærke alkoholer begynder alt at snurre rundt. Alt er pludselig meget sjovere, og det er svært at gå. Samantha hiver mig med sig. Vi går ned til den lille bæk, der snor sig igennem parken. Vi tager skoene af og går ud i vandet. Vi fortsætter langs bredden ved den lille bæk. Jeg snubler og tager Sam med i faldet. Vi lander blødt i en busk. Samantha og jeg fniser stille. Det er dunkelt, og man kan svagt skimte månen. Sam prikker mig på skulderen, og jeg vender mig i hendes retning. Igennem busken kan vi se to piger kysse. Leah. Sam fniser, og jeg med. Jeg hiver min telefon op af lommen. Jeg filmer de to piger, mens jeg lydøst griner med Samantha. Vi kan høre nogle af drengene komme nærmere. Jeg slukker telefonen og rejser mig vakkelt og slingrer hen imod drengene. Jeg låner deres flaske og drikker noget af indholdet. Samantha hviker ind i øret på en af drengene og peger over imod buskene. Jeg går ind på Leahs facebook side, hvor jeg uploader videoen med Leah som hovedperson.

Solen skinner skarpt ind igennem de hvide gardiner. Jeg misser med øjnene og sætter mig op. Hovedpinen er uudholdelig. Det føltes som om, at nogle har slået mig i hovedet med et baseballbat. Jeg finder mine solbriller frem og en Panodil. Mit hår lugter, og da jeg kigger ned, sidder der brækrester i det. Det eneste, jeg kan huske fra i går, var, at jeg drak med de andre, og at jeg havde rendt rundt i våde sko. Jeg går ud i badet og lader det varme vand løbe ned over mit hoved.

Samantha møder mig uden foran skolen. Hun har ligesom mig også store solbriller på. Hun rækker mig en pose chips, og jeg tager grådigt imod. Leah er ikke i skole. Timerne snekler sig af sted og hjælper ikke ligefrem på hovedpinen. Jeg tjekker min mobil for at se, hvad klokken er, da jeg ser flere meddelelser på min skærm fra facebook, end jeg nogle sinde før har fået. Jeg går ind på facebook. Jeg har fået 647 likes på en af mine videoer. Jeg går ind på videoen. Det føltes som om, at mit hjerte stopper. I videoen står Leah og en anden pige og kysser. Jeg scroller ned til kommentarerne. De er fuldstændig modbydelige. Mange har tagget hinanden, så de har sørget for, at alle får den at se. En dreng fra vores klasse har kommenteret: "lebbe-svin, skrid af helvede til!"

Mine øjne flyder over med tårer. Jeg ser drengen, som har skrevet kommentaren, gå forbi. Jeg rejser mig og giver ham en kæmpe lussing. "Hvad fanden har du gang i Filippa!? Tag dog hjem til din lebbe ven og kys lidt!" udbryder han vredt. Jeg vender ryggen til ham og løber ud af døren.

Min dårlige samvittighed er ubærlig. Jeg har ydmyget min bedste veninde på den værst tænkelige måde. Jeg har lyst til at skrive bare for at få det

hele ud. Jeg kan næsten høre hele vores venskab gå i tusind stykker, som tabt porcelæn. Leah bor ikke langt væk fra skolen. Jeg løber ned ad gaden, indtil jeg når hendes hus. Jeg banker på døren flere gange. Jeg er bange for, at der måske er sket Leah noget. Jeg finder deres ekstra nøgle frem, som altid ligger den under det løse gulvbræt på verandaen. Jeg smider min taske i entreen. "Leah!? Leah, er du her!?" Jeg løber op af trappen, to trin af gangen. Jeg går ind på hendes værelse. De billeder af Leah og mig, som før har prydet væggen, er væk. Leahs nye telefon ligger smadret midt på gulvet. I hjørnet sidder hun i sit gamle nussede nattøj og græder. "Leah, jeg er så, så ked af det. Jeg har det frygteligt, og jeg ved, at jeg nok er den værste bedste veninde nogensinde."

"Skrid!"

"Leah..."

"Skrid, sagde jeg! Du har ingen ret til at være her, jeg hader dig!"

Jeg er fuldstændig målløs.

Den aften tager jeg igen ned i parken. Efter at have tømt et par flasker tager jeg hen til Leahs hus. En af de ældre drenge har lånt mig en dåse rød graffiti maling. Jeg hiver dåsen op af jakkelommen og skriver med store tydelige bogstaver på Leahs hus. Jeg slentrer tilbage for at se mit værk. LEBBE, DØ. Jeg bundet min whiskyflaske.

Natten

Telefonen ringede med en skinger lyd. I en søvnig trance svang jeg min arm over for at tage den. "Goddag, du taler med Gitte Mogensen fra Hvidovre Hospital, akutafdelingen. Jeg ringer angående din Far, og jeg vil bede dig komme hurtigst muligt. Han spørger efter dig og din bror", sagde en tør og seriøs stemme. Og som jeg frygtede, var Noah ikke engang overrasket, da jeg hev ham ud af sengen, og vi sammen drog mod det velkendte hospital.

Syren brændte i mine ben, og luften i mine lunger var væk. Mine arme var tunge af at bære min lillebror, mens jeg brasede ind gennem hospitalets døre. Mit hjerte hamrede i mit bryst, og jeg mærkede panikken gå gennem hele min krop. Jeg passerede lægerne og hilste travlt på de andre syge patienter. Da jeg nåede til rum 394, satte jeg min snart fire-årige bror ned. En strøm af skyldfølelse oversvømmede min krop, da jeg så hvor drænet og træt, han så ud. Jeg havde de sidste par måneder hevet ham op af sengen et par timer efter, han sov, for at tage ham med på hospitalet.

"Noah, søde du skal stå op nu. Vi skal over og besøge far på hospitalet", hviskede jeg stille. Jeg ruskede hans leverpostejsfarvede hår, da han slæbte sin lille krop ud på badeværelset. Jeg blev siddende på sengen og overvejede, om det var mig, som passede på ham, eller omvendt.

Jeg vidste godt, at det ikke var min skyld, men jeg var den ældste, så det var mit ansvar, at han fik den barndom, han fortjente, uanset omstændighederne.

Jeg placerede Noah i mit skød og satte mig ned på en af de hårde og ubehagelige hospitalsstole. Gangene omkring os var tomme, og de få gange nogen kom, gik de forbi og lod os synke dybere ind i det hul, vi kravlede ned i. Sammen brugte vi den lange ventetid på at drømme os ind i en verden, hvor der ikke var noget alkohol, ikke nogle fulde mennesker og ikke nogen far.

En kærlig hånd kærtegnede min skulder, jeg vågnede i panik, men holdt mine øjne lukkede. I et kort moment forvekslede jeg sygeplejersken med min mor, og følte mig for første gang som et barn.

Jeg huskede min mors spinkle figur, der kom løbende imod mig, mens jeg sad på græsset med et skrabet knæ. De salte tårer strømmede ned af mit ansigt, og jeg skreg højlydt efter hende. "Hvad er der sket, min skat?". Jeg var faldet ned af min helt nye cykel, som jeg fik i 5 års fødselsdagsgave. Min mor havde stået i vinduet og set stolt på. Det vidste jeg, for hun vinkede og smilede konstant. Hullet i mit knæ helede med hendes hjælp, men nu, hvor hun ikke er her mere, er mit hjerte i stykker uden en chance for at blive helt. Virkeligheden slog mig, da sygeplejersken bad mig eskortere min bror hen til legerummet og følge efter hende.

På turen tilbage mod hende følte jeg den velkendte følelse, angst. Jeg var aldrig blevet bedt om at tage ham væk. Spørgsmål fløj omkring mig, og jeg greb om et tilfældigt rør. Mine ben føltes svage under mig, og mine øjne begyndte at sortne. Nervøsiteten krøb op i mig, og jeg begyndte at svede. Jeg trak det smølfemønstrede ærme ned over min hånd og fortsatte med at tørre sveden af. Mit ugledede hår klistrede til min pande, da jeg igen gik mod min fars stue.

Døren til hans rum blev åbnet, og jeg tog en dyb indånding. Jeg placerede en tot hår rigtigt, som var faldet ud af min sjuskede knold, rettede ryggen og gik selvsikkert gennem døren. Min nyopfundne tryghed forsvandt dog sekundet, jeg så ham. Hans ansigt var drænet for alt i nærheden af sund-

Fra venner til lidt mere end det

hed. Hans kindben var magre, og hans øjne hang, mens hans skægstubbe var vokset ud. Han følte sig skyldig, det var tydeligt i hans kropssprog. Jeg kiggede væk og bevægede mig mod ham, for selvom han var min far, havde han såret mig så dybt, at jeg ikke engang kunne se på ham. Manden, der havde gjort mit liv til et helvede, som havde ødelagt min barndom og ikke mindst havde knust mine tanker om en lykkelig familie. Han satte sig med besvær op, gispede en smule efter vejret og begyndte så at tale med en svag stemme. "Anna, du må tilgive mig. Jeg ved godt, jeg ikke fortjener det, men det her er sidste gang, du og jeg kommer her, det lover jeg. Du fortjener bedre, Noah fortjener bedre.", hviskede han. Jeg tænkte tilbage på alle de dage, hvor han var kommet hjem med en flaske, kun med mundsavl i, og en krop, som knapt kunne holde sig oprejst, og alle de dage, hvor han havde slået både Noah og mig i sin fulde tilstand.

En masse læger og sygeplejersker skubbede mig af vejen, da jeg forsøgte at løbe mod min far. Jeg forstod ingenting, og da der ikke var nogen, som gad svare mig på, hvad der skete, tog jeg sagen i egen hånd. Jeg løb ind i vrirten af læger og maste mig igennem. Mine øjne blev store, og jeg holdt mig for ørerne. Der lå min far, gispende efter vejret med et hjerte, der ikke bankede. Nogle store mænd prøvede at hive mig ud af rummet, men jeg slog og sparkede, indtil jeg blev fri, så jeg kunne løbe mod min far. Lige inden han endelig åndede ud, kiggede han op på mig med halvlukkede øjne: "Jeg gør det her for dig og Noah".

Sætningen satte sig fast inden i mig. Hvad mente han med det? Det ene spørgsmål affødte det andet. Et mylder af tanker rev mig op indefra som spidse kløer, der ville igennem. Jeg mærkede vreden brænde og uvishedens sugende væsen. Hvad skulle der ske med os? Betød vi noget for nogen? Angsten voksede sig stor i min mave og gav mig kvalme. Mine ben tog styringen, og jeg løb ned ad den lange gang. Løb alt, hvad jeg kunne. Væggene stirrede koldt og fulgte mine bevægelser. Nogen råbte mit navn, men jeg løb uden at kigge tilbage.

Uden for hospitalet faldt jeg sammen. Det var mørkt, men stjernerne lyste. Kulden ramte mit ansigt, og jeg mærkede, hvordan tårerne pressede sig på. Musklerne omkring mine øjne var spændte. Det gjorde ondt. Med ét gav de efter, og gråden fik plads. Jeg kunne ikke mere – ville ikke mere.

Jeg havde 16-års fødselsdag for en uge siden, så jeg måtte godt. Jeg gik ind i Brugsen, og bag disken stod hun. Hun kiggede på mig med sine brune øjne, og jeg var nærmest gået i trance. Ikke et ord kunne jeg fremsige. Jeg... Jeg skal bare have sådan en flaske, fik jeg alligevel fremsagt. Jeg pegede op på de små blå. Hun måtte stille sig på en skammel for at kunne nå den, hun var nemlig ikke højere end 160 centimeter. Det var det, jeg var faldet for. Hun gav den til mig, og jeg spurgte:

- Kommer du til Martins fest?
- Jada! Men jeg skal ikke drikke.
- Heller ikke her!

Hun kiggede underligt på mig. Hvilket jeg godt kunne forstå. Jeg var ikke så gode venner med Martin, men var alligevel blevet inviteret. Selvom jeg ikke skulle drikke, tænkte jeg, at jeg ville tage bare lidt med for at forsøge at gøre et godt indtryk. Jeg håbede bare ikke, at folk ville synes, jeg var en freak. I hvert fald ikke mere end de i forvejen gjorde.

Jeg havde for et par uger siden været til en fest, hvor jeg havde fået alt for meget indenbords. Da jeg vågnede næste morgen, var hele min lejlighed fyldt op med vand, og der var på en eller anden underlig måde kommet en hund ind i stuen. Jeg havde altså ikke hund. Jeg havde en flænge i panden, og hele sofabordet var fyldt med flasker. JEG SKULLE ALDRIG DRIKKE IGEN!

Jeg gik ud af Brugsen og hjem for at gøre mig klar. Normalt var jeg ikke den

type, der brugte flere timer på badeværelset, når jeg skulle gøre mig klar til noget. Men når hun skulle med, var det noget helt andet. Hun var skolens populære pige. Alle ville være ligesom hende. Jeg var det absolut modsatte. Der gik næsten ikke et frikvarter, hvor jeg ikke sad alene i et hjørne. Det virkede som om ingen nogensinde lagde mærke til, at jeg var der. Mængden af akne i krydderen på mig var ikke ligefrem svær at lægge mærke til. Min mangel på popularitet i skolen blev glemt, når hun var i min nærhed. Alt ved hende var perfekt. Lige bortset fra en ting. At vi kun var venner. Umiddelbart virkede det ikke, som om dette ville ændre sig i den nærmeste fremtid.

Max og Mikael. Jeg får det dårligt ved bare at tænke på dem. Hver gang det havde været bare en smule tæt på med hende, skulle de selvfølgelig komme og ødelægge det hele. Bumsefjæs, Aknespaser kunne de finde på at sige. Det var ikke kun mig, alle på skolen hadede de drenge. Inklusiv Martin, så selvfølgelig var de ikke blevet inviteret. Det var jeg heldigvis ikke den eneste, der var glad for.

Håret var sat, butterflyen var rettet, og nu var der intet, der kunne stoppe mig. Hun og jeg var naboer, så jeg havde overvejet, om jeg skulle spørge om at følges. Hun havde åbenbart fået samme idé. Hun var iført en rød kjole og et par 12 cm høje stiletter. Jeg var blevet enig med mig selv om, at hvis jeg fuckede dette her op, ville jeg låne deres æbletræ og et reb. Hun tog min hånd, og vi fulgte over imod Martins hus. Det virkede som den perfekte aften til, at vi kunne gå fra venner til lidt mere end det. I det samme vi trådte ind ad døren kom Martin. Jeg gav ham flasken, og han omfavnede mig. Han havde vist allerede fået lidt for meget. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre af mig selv. Hun gik over til sine veninder og dansede, og nu stod jeg helt alene på dansegulvet.

Jeg havde besluttet mig for, at jeg ville prøve så godt som muligt at være en del af festen. Også selvom jeg ikke skulle røre så meget som en dråbe øl. Efterhånden som festen var skredet frem, var alle – altså bortset fra hende og mig – blevet stang stive. De stillede sig ud på terrassen og sang for deres lungers fulde kraft: AND I WILL ALWAYS LOVE YOU!
Jeg følte mig ikke tilpas ved at være omgivet af sådan nogle fulde mennesker. Hun havde det på samme måde kunne jeg se. Jeg gik over til hende og sagde lidt forsigtigt: hvad så?

- Jeg keder mig lidt.
- Samme her..

Jeg tog en slurk af min Cocio, og forsigtigt gled jeg over til vinduet. Det var stjerneklart, kunne jeg se. Jeg var bange for at spørge, men syntes, at det virkede som det rigtige at gøre. Festen var alligevel gået lidt i opløsning, i hvert fald i forhold til os. De andre havde fundet en trillebør og noget maling, så det virkede som om, at vi ville være alene i noget tid. Vi var de eneste i dagligstuen, og jeg tænkte, at nu måtte det være tid. Man skal smede, mens jernet er varmt... Lidt forsigtigt og stammende spurgte jeg:

- Vil.. Vil du med ud i haven og kigge på stjerner?
- Ja, meget gerne.

Det overraskede mig, at hun sagde ja, for jeg følte lidt, at jeg havde opført mig underligt over for hende i aften. Det var måske også bare, fordi jeg var så nervøs, da det jo var den første gang, vi var sammen på denne her måde.

Vi satte os ud i haven, og i starten vidste jeg ikke rigtig, hvad jeg skulle gøre. Der var total stilhed. Der var kun lyden af hængesofaens knirkelyd, der lød som en dør fra en gyserfilm, når man gyngede i den. En gang imellem kunne man også høre et pindsvin pusle rundt henne i hækken.

Pludselig gav hun et spjæt fra sig.

- Se, et stjernesud. Hurtigt, skynd dig at ønsk!

Hun tog min hånd, og vi kiggede hinanden intenst i øjnene. Vi nærmede os hinandens ansigter, lukkede øjnene, og så tror jeg vist godt, at I kan gætte jer frem til, hvad der skete. Det var det bedste øjeblik i mit liv. Intet kunne stoppe mig nu. Jeg havde fået pigen, som jeg havde været forelsket i siden 2. klasse.

Anders Keller Poulsen

Når man nu ikke drikker...

Jeg stiger op på min cykel. Det er ved at blive mørkt, men det er egentlig ikke sent endnu. Jeg har ikke rigtig lyst til at tage derhen, men når man er sådan en som mig, bliver man ikke ofte inviteret, så når man endelig bliver det, har man bare at komme. Ikke fordi folk ikke kan lide mig eller hader mit selskab. Heller ikke fordi jeg er upopulær...

Da jeg ankommer til feststedet, bliver jeg på en måde trist indeni. Et normalt hyggeligt parcelhus, som snart skal forvandles til en klub med høj musik og selvfølgelig alt, hvad hjertet kan begære af drikkevarer. Jeg går indenfor og bliver budt velkommen af de få, der har valgt at komme til tiden. Typisk vores klasse. Da jeg har hængt min jakke på plads, bliver jeg ført ind i stuen, hvor festlighederne så småt er ved at begynde. Det ligner en meget hyggelig stue, med dejlig meget plads. Jeg ser mig omkring og opdager, at jeg ikke er den eneste dreng, der er kommet. På sofaen sidder nogle af mine bedste venner fra klassen og hygger sig med et glas saltstænger. Jeg sætter mig ned ved siden af dem og er automatisk en del af samtalen.

Efter en lille halv time har størstedelen valgt at møde op. Igen og igen lyder dørklokken, mens folk stormer ind med alle deres poser og tasker fulde af alskens drikkevarer fra hyldeblomstsaft til hårdere drikkevarer som vodka og shots. Jeg har selv taget et par colaer med, og mine bedste venner har også kun ufarlig drikke med. Lige så stille bliver det store bord, som vi skal sidde ved, fyldt op med alle de flasker, som folk har medbragt. Jeg er chokeret over, hvor meget der egentlig er. Det er som at se en fisker komme hjem fra en dag på sundet med en spand fuld af fisk, som snart vil være udryddet af sultne folk.

For rigtigt at skyde festen i gang bliver dåser med øl og andet slags alkohol åbnet og bundet, og dåserne bliver efterladt som trofæer. Jeg selv tager et nip til min cola for bare at have følelsen af at være med. Den smager lidt surt og har alt for mange bobler i, men det er heller ikke rigtig Coca Cola. Musikken bliver også skruet en hel del højere op, til sidst så højt at jeg ikke kan holde det ud længere. Jeg prikker til mine venner og spørger, om vi skal gå udenfor lidt. Det bliver vedtaget.

Udenfor er der dejligt køligt, men musikken kan stadig høres højt. Stakkels naboer! Vi er dog ikke de eneste, som er udenfor. En gruppe står og trækker luft gennem et cigaretfilter. Jeg kan selv ikke lide lugten af røg, så vi holder os et godt stykke fra dem.

Efter et lille stykke tid bliver det for koldt at stå udenfor, så vi samles og går ind igen. Nu er festen ved det stadie, hvor det er fedt at danse på stole og borde. Jeg kigger på min telefons ur og bliver endnu en gang chokeret. Efter kun en time er vi kommet hertil. Sidste fest jeg var til, tog det i hvert fald omkring to. Det er dog også tre måneder siden, så en hel del kan jo være ændret. Pludselig falder en pige, med hovedet først, ned i en skål med chips, så de bliver spredt ud i hele stuen. Alle griner, selv pigen der faldt. Jeg synes også, det er sjovt, og at se folk falde og gøre sjove ting, er da også den største grund til, at jeg er her nu.

Klokken er ved at være 22 nu og flere flasker står tomme. En er endda smadret i tusinde stykker og ligger i naboen skraldespand. Nogen har danset, nogen har kæmpet, og andre har bare siddet og stirret ud i luften. Jeg er i den sidste af de tre nævnte grupper. Pludselig kan jeg mærke, at en lille gruppe folk begynder at kigge på mig og min lille gruppe ikke-drikkere. En fra gruppen kommer hen til os og spørger: "Hvorfor drikker I egentlig ikke?" Han spørger, som om det er svært for ham at forme ordene, men man kan ikke bebrejde ham. Han har været meget hjælpsom i flakseudrensningen. "Jeg har egentlig bare ikke lyst", siger jeg. Han nikker

og går over til gruppen igen. De begynder at snakke om noget andet, nok en tidligere fest, og begynder at fnise.

Det er ved at være midnat. Flere har fået det dårligt, nogen har endda brækket sig i askebægere og skraldespande. Jeg selv har det ikke særlig meget bedre, men det er af andre grunde. Jeg er træt og har levet af saltstænger og cola hele aftenen.

Der er ikke meget drikke tilbage og det lidt, der er, bliver brugt til underlige lege, som giver folk gode grund til at kaste op. Nogle er gået i hi under et tæppe i sofaen, andre er gået i hi i tilfældiges arme. Min lille gruppe har måtte opgive vores plads på sofaen for nogle af vores klassekammeraters kærlighed. Festen er sat til at skulle vare til klokken tre, men jeg kan godt mærke, at jeg skal køre tidligere end det. Det plejer jeg også at gøre til andre fester.

Mine venner og jeg sidder ude ved husmuren og kigger på de fulde folk. Det er underligt at se de folk, som man bruger aller mest tid med på denne måde. Selv de sødeste, mest generte folk har denne groteske side, som verden ikke har godt af at se.

Jeg kan snart ikke holde det ud længere. Festen føles lidt død. Selv dem, der drikker, ligger og snorker rundt omkring. Størstedelen af gæsterne går dog stadig rundt udenfor, men de har ikke samme energi som tidligere. Nogen har taget et bad med tøj på, andre har sat ild til en dug, men den slags er der ikke noget af længere.

Pludselig er der en, der tager min ven i armen og trækker ham med over på en bænk. Han skal bruges som hovedpude. Resten af gruppen følger med. Jeg synes, det er koldt, og jeg kan også se på mine venner, at de har haft det bedre. De står med klaprende tænder og hopper på stedet for at holde varmen. Jeg selv har taget vinterjakke med, så jeg skal nok ikke

snakke. Det er også blevet virkelig mørkt. Langt mørkere end det var, da vi ankom.

Jeg vil gerne hjem, men jeg vil ikke være den første, der går. Så er jeg "nederen". Jeg kan godt mærke på de andre, at de også ville ønske, at de kunne tage hjem. Jeg tager en dyb indånding, forbereder mig på at tage en for holdet. Jeg puster langsomt ud og siger: "Hey, skal vi ikke smutte hjemad?" De andre nikker lige så stille, men jeg kan se i de andres øjne, at jeg lige har reddet dem.

Vi smutter ind og tager vores ting, går en runde for at sige farvel, og smutter lige så stille ud til vores cykler. Mens vi låser dem op og tænder vores lygter, kan vi høre en fra festen råbe meget højt: "Det er nok bare, fordi de ikke drikker!" På vej hjem tænker jeg over det, der blev sagt. At de virkelig tror, at man ikke kan have det sjovt, når man ikke drikker. Halvdelen af de folk, der stadig er derinde, er ikke engang gamle nok til selv at købe sprut.

At drikke alkohol er jo bare at låne glæde fra i morgen...

Fra
Top 10
listen

Anonym

Den nye pige

Kom nu Luna!" Jeg kunne høre min mor råbe nede fra køkkenet. Jeg kastede et glimt på klokken, den var et kvarter i otte. Hvis jeg tog cyklen, kunne jeg lige nå at komme til tiden. Jeg strammede min hestehale, smed min rygsæk over skulderen og løb ned under. Min mor stod i køkkenet og tørrede marmorbordpladen af. Hun sendte mig et af sine falske smil, jeg gengældte det og skyndte mig ud ad døren. Jeg kunne for første gang mærke vinterkulden bide i mine kinder. Der skulle starte en ny pige i klassen. Jeg havde stalket hende på Facebook dagen før. Hun var den type, der gjorde hvad hun ville, hun var nærmest en komplet modsætning af mig, hun ville sikkert aldrig lægge sine drømme til side, på grund af hvad andre folk synes, hun var sikkert ligeglad. Jeg beundrede folk som hende. Det var sådan, jeg drømte om at blive, men vidste, at det aldrig ville være mig. Jeg ville vokse op, få en kedelig uddannelse, et kedeligt job, en kedelig mand og et kedeligt barn. Det var fucking nederen, men jeg havde efterhånden accepteret min skæbne. For sådan var jeg, accepterede alt det lort livet gav mig, uden at kæmpe imod.

Jeg cyklede ind i skolegården, det samme sted jeg havde cyklet ind de sidste ni år. Jeg betragtede den våde asfalt, da jeg hørte klokken ringe. Jeg skyndte mig op ad de glatte trapper og åbnede døren ind til klassen i samme øjeblik vores lærer frustreret skreg, at vi skulle sætte os ned. Jeg satte mig ved siden af min bedste veninde, Kamilla, og fandt mine bøger frem. Min mor havde som sædvanligt tvunget mig til at lave min stil to sider længere end minimummet. "Vil du dog ikke blive lige så god som din bror?" havde hun som sædvanlig sagt med en lokkende stemme. Jeg havde altid lyst til at råbe, at hun bare skulle tage at fucke af, men jeg gav hende bare ret og sendte hende et falsk smil.

Det gik det op for mig, at vores lærer lige nu stod og præsenterede den nye elev, Nadia, for klassen. Nadia fortalte selvsikkert om sig selv uden at snuble over et eneste ord. Hun havde sortlakerede negle, en oversize T-shirt og nogen slidte sneakers på. Jeg mødte hendes blik og sænkede straks hovedet, mens hun fastholdte blikket et par sekunder mere. Da Nadia var færdig med at fortælle om sit liv, der tilsyneladende gav meget mere mening end mit, gik jeg i gang med lektierne. Der var mange af dem, men jeg tænkte for mig selv, at hvis jeg planlagde det nøje, kunne jeg helt sikkert nå det hele og få nogen gode karakterer, der kunne tilfredsstille min families behov. Jeg var midt i en ligning, da nogen prikkede mig på skulderen. Jeg drejede rundt på min stol og stirrede direkte ind i et par sorte øjne. "Hva' så?" sagde Nadias ru stemme, jeg kunne lugte, hvordan hendes ånde lugtede af røg og lagde mærke til den skinnende ring i hendes næse. "Øøøh" sagde jeg og kiggede hen på Kamilla. Nadia satte sig tungt ned ved siden af mig og begyndte uden videre at kopiere mine lektier. Jeg fortsatte bare med at kigge måbende på hende, mens hun hurtigt, men sikkert skrev i sit hæfte.

Efter et stykke tid uden et eneste ord, prikkede hun igen på min skulder, nikkede mod døren og sagde: "Skal du med?"

Jeg rejste mig straks uden at tænke over det og gik sammen med hende udenfor. Vi satte os på et trappetrin, og hun tændte straks en cigaret. Man kunne se, at det var en bevægelse, hun havde lavet tusind af gange før. Jeg betragtede røgen, der sivede ud af hendes mund og bevægede sig op mod himlen, hvor den forsvandt. Hun placerede sin hånd direkte ud for mit ansigt og kiggede forventningsfuldt på mig. Jeg kiggede på den, som om jeg aldrig havde set en smøg før i mit liv, indtil jeg efter alt for langt tid tog den og satte den for læberne. Idet det fugtige mundstykke rørte mine læber, gik det op for mig, hvad det endelig var, jeg var i gang med og tøvede et par sekunder, før jeg endelig tog et hvæs og inhalerede. Jeg pustede hurtigt i et enkelt host alt røgen ud og prøvede at skjule, at mine øjne blev våde. Hun grinte lidt af mig, men jeg var lettet over, at

hun ikke vadede mere i det. "Hvad hedder du egentlig? Hvor bor du? Er dine forældre nogle gamle idioter ligesom mine?" Jeg svarede så hurtigt og præcist jeg kunne på alle hendes spørgsmål, og på en eller anden måde blev det aldrig akavet.

Aftenen efter, da jeg lå på min seng, hørte jeg pludselig to høje bip fra min mobil. Det var en besked fra Nadia: "Kommer du ik' lige over?????" Jeg kiggede på uret, den var halv ni, jeg måtte egentlig ikke gå alene udenfor efter klokken otte, men jeg tænkte, at hvis jeg bare sneg mig ud ad vinduet, ville mine forældre sikkert ikke lægge mærke til noget. Jeg svarede hurtigt på beskeden og tog min jakke og taske over skulderen. Jeg kastede et hurtigt blik i spejlet, det var den samme kedelige pige, der kiggede tilbage på mig, men på en eller anden måde var der noget, der havde forandret sig ved hende. Da jeg cyklede mod den adresse, Nadia havde sendt mig, gik det op for mig, hvor anderledes jeg opførte mig. Jeg havde ikke en gang spurgt, hvorfor jeg skulle komme, og hvad nu hvis mine forældre alligevel opdagede, at jeg var væk? I et øjeblik gik jeg en smule i panik. Men ved du hvad? Jeg var fandeme gammel nok, fuck mine forældre, jeg kunne sagtens ændre min skæbne, det var langt fra for sent. Min selvtillid blev pludselig boostet en hel del, og jeg trådte hårdere og hårdere i pedalerne.

Jeg svingede ind på den aftalte vej. Det første, jeg så, var en gruppe på fem drenge, der provokerende kiggede på mig. Deres blikke var som skarpe stråler, jeg sænkede blikket og vendte i få sekunder tilbage til den Luna, der alene havde siddet i et hjørne af klassen, indtil Kamille reddede mig ved et simpelt "hej". Jeg blev endnu en gang reddet, denne gang dog af et meget højere "Lunaaa!!!". Jeg tog et par hastige skridt mod hende og prøvede at ryste fornemmelsen af drengenes blik af mig. Nadia stod selv med en øl i hånden og rakte nu en til mig. Jeg tog den tøvende og lod som om, at det var en helt naturlig ting for mig at drikke. Vi gik indenfor og op ad de snavsede trapper. Nadia snakkede om en eller anden dreng, jeg bare måtte møde, men jeg hørte ikke rigtig efter, jeg koncentrerede mig bare om ikke at virke alt for akavet. Da vi trådte ind i den lejlighed, festen tilsyneladende

hørte til, kunne jeg meget tydeligt lugte den skarpe lugt af røg, og jeg kunne mærke en kradsende følelse i min gane.

Jeg satte mig på en støvet sofa ved siden af Nadia og den dreng, jeg skulle møde, der åbenbart hed Kris. Jeg bællede min øl og blev straks en smule svimmel. Var det mon sådan, det føles at være fuld? Jeg faldt i samtale med Kris, jeg plejede aldrig bare at tale med fremmede, især ikke til fester. Det gik op for mig, at jeg havde drukket tre øl, og at Nadia ikke længere sad ved min side. Jeg kiggede rundt i rummet, og mit blik faldt på hende. Hun sad i en vindueskam og grinede hysterisk sammen med nogle piger over et eller andet. Hun satte sit hår om bag sit øre med en langsom bevægelse. Hun så så afslappet ud, men dog stadig, som om hun var på toppen af verden. Det var mærkeligt, at jeg kun havde kendt hende i et par dage, og alligevel havde jeg det som om, hun havde gjort større indtryk på mig end nærmest alle mine andre veninder. Da hun prøvede at vende sig i vindueskammen, blev det tydeligt hvor meget hun egentlig havde fået at drikke. Hendes balance var meget dårlig, og hendes øjne så både ekstremt koncentrerede og trætte ud på en gang. Midt i et af hendes grin, gled hendes fod ud fra vindueskammen, mens resten af hendes krop faldt bagover, og hendes grin blev til et halvkvalt skrig. I nogen få sekunder var der helt stille i rummet. Kun den pumpende bas kunne høres i natten.

Anonym

Fadervor

Mine åndedrag kan ses som en klar hvid sky i den kolde morgenluft. Himlen er skyfri, og solen skinner på den klare og intensive måde, som den kun kan på en vintermorgen. De livgivende stråler fejer hen over de rimdækkede bede, mens de opfordrer små spæde blomster til at titte frem fra deres skjul. Flere forårsblomster som krokus og erantis er allerede begyndt at skyde op, blot for senere at blive knust af nætternes bidende frost. Det er februar, og årets første urne er lige lagt i jorden. Det er Hr. Madsens datter – hende nede fra nr. 4. Hun blev påkørt af en beruset billist og slynget hen af asfalten, hvor hun brækkede nakken. Et lille lyspunkt i denne ellers meningsløse død – hun led ikke. Min far – den lokale præst – holdt en lang tale, om hvordan det er vores lod at tilgive og finde barmhjertighed. Prædiken blev afsluttet med det obligatoriske: *"Fader vor, du som er i himlene..."*

Min mor døde for tolv år siden. Jeg var kun to år, da det skete, så jeg husker hende næsten ikke. Hun døde i en ulykke meget lig den, der sendte Madsens datter til vejrs. Mor og far var taget til fest og havde ved denne indtaget et lidt for stort antal genstande. De forlod sammenkomsten i vores grønne Skoda med far bag rattet. På vej hjem kørte de i grøften. Far med mindre skader; mor med flere knuste ribben. Hun døde på hospitalet, da en knoglesplint i blodomløbet skar en pulsåre over. Far stod for begravelsen – uden tale i kirken denne gang. Alkohol og andre rusmidler har været bandlyst

siden da. Han beder altid om aftenen. Hver gang går han i stå det samme sted som en plade, der hakker: *"Forlad os vores skyld, forlad os vores skyld, forlad os..."*

Det er torsdag klokken ni. Pigerne fra klassen har spurgt mig, om jeg vil med til deres fest. At de holder fest er ikke noget nyt. At de inviterer mig er næsten sensationelt! Dog tøver jeg. Deres fester er kendt for at omhandle store mængder alkohol, hvilket min far har forbudt mig at have med at gøre. Tager jeg ikke med, mister jeg måske den eneste mulighed, jeg får for at vinde terræn på det sociale plan. Det går ikke for godt i forvejen, og jeg er ellers blevet stemplet i rollen som: "Præstens pæne datter, der aldrig gør noget forkert." Dette er selvfølgelig godt set fra det voksne perspektiv, og der en næsten ikke en i hele byen, der ikke synes om mig, men jeg har ingen jævnaldrende venner! Hvis jeg nu siger ja, har jeg måske en chance?

– Ja okay, jeg kommer!

– Cool, så ses vi hos Ida.

Med det samme jeg har sagt ordene, fortryder jeg dem. Hvad hvis min far opdager det! Det værste ville være at skulle stå til regnskab over for ham og ad den vej såre ham. Han er så skrøbelig; hvad tænkte jeg på!! Jeg er lige ved at løbe efter de andre og annullere aftalen, men gør jeg det, er jeg bare endnu dårligere stillet end før. Jeg er nødt til at gøre det – selvom det stiller mig i dårligt lys hos de voksne. Jeg vil have nogle jævnaldrende at bruge tid med!

Jeg fandt på en løgn for at retfærdiggøre mit fravær om aftenen. Den er skudsikker, og far stoler på mig, så han har ingen grund til at tjekke, om jeg er, hvor jeg påstår. Jeg føler mig ussel. Det ligner ikke mig at lyve, og jeg har det heller ikke rart med det, men hvis jeg skal bryde gennem den sociale barriere, er jeg nødt til det.

Jeg har ingen planer om at drikke til festen. Jeg har engang smagt den portvin, man skænker i kirken, og jeg kan ikke fordrage smagen. Desuden var

Anonym

Festens fange

Jeg rejste mig langsomt op i min seng og kunne mærke mit hoved dunke. Klokkeren var 07:10, da jeg begyndte at tage mit tøj på. Solen var ikke kommet op over de høje skyskrabere endnu, og mit værelse var indhyllet i mørke. Min natlampe, som stod ved siden af min seng, var det eneste, der gav lidt lys. Mit værelse var rodet, der lå tøj, sko, matematikbøger og en masse små dimser her og der. Der lå også nogle tøjdyr, som jeg engang elskede, men det er længe siden nu.

Da jeg gik ud på gangen, kunne jeg lugte æg, bacon, varmt brød og stærk mørk kaffe. Jeg gik langs væggen for at undgå svimmelhed. Gangen var smal, der var rødt tapet over det hele og der hang nogle familiebilleder. Mit øje faldt på et, hvor jeg og Peter stod ved siden af hinanden. Peter stod med armene over kors, mens jeg havde for travlt med at kramme livet ud af et tøjdyr. Selv dengang skulle han se så voksen ud. På gulvet lå der gamle, slidte tæpper, der egentlig engang havde været så pæne, men det er efterhånden lang tid siden nu.

I køkkenet sad Peter, min storebror, og drak kaffe med en avis i hånden. Solen var klatret op over skyskraberne og skinnede nu igennem køkkenets vindue. Der var helt hvidt i køkkenet og i modsætning til meget andet i denne her lille lortelejlighed var her rent og pænt. "Godmorgen Jessie, jeg har lavet morgenmad" sagde Peter og lagde avisen fra sig. Jeg satte mig over for ham og begyndte at spise. Jeg elsker normalt morgenmad, men mine tømmere-mænd gjorde det svært for mig at nyde det. "Hvornår får du fri fra arbejde?" spurgte jeg. "Ret sent" svarede han kort og begyndte at læse i avisen igen. "Ok" sagde jeg og spiste videre med en anspændt følelse. Han fortæller mig ikke ret meget om sit arbejde. Det er jo trods alt 'voksen snak'.

Det var blevet spisebrikvarter, og jeg var på vej ud til en kiosk for at købe

noget, da Ashley stoppede mig. Jeg stod ude foran en port og kunne mærke den kolde vinterluft ramme mine kinder. Træerne var nøgne, og der lå rådne blade overalt. Lugten af benzin fyldte mine næsebor og gav mig kvalme. "Hi Jessie, glæder du dig til i aften?" spurgte hun med et skævt smil på læben og hænderne lagt over kors. Hendes tjenestepiger stod også med hænderne over kors. "Hvad sker der i aften?", spurgte jeg, og kunne mærke angsten slå til. Ashley smil bredte sig og hendes øjne blev mere stramme. "Følger du sgu ikke med? Der er fest i ruinen i aften", svarede hun og grinede nærmest. "Er det ikke et ret skummelt sted?" spurgte jeg og trådte et skridt tilbage. "Kom nu, lad være med at være sådan en jomfru, det bliver sjovt," svarede hun og tog en smøg frem. De kiggede alle sammen på mig, slap ikke mit blik. Jeg vidste, de ikke ville lade mig gå, før jeg havde givet dem det svar de ville have. Undskyldningen om, at jeg havde været til en fest i går aftes, ville ikke virke. "Jo, jeg kommer", svarede jeg og gav dermed efetre. "Fedt, vi ses klokken elleve", sagde hun og gik ned langs gaden med sine tjenestepiger lige i hælene på sig.

Efter skole listede jeg ind i lejligheden, og fandt mit festtøj, sminke, stilletter og noget vodka, jeg havde gemt under min seng, frem til festen. Hele lejligheden var indhyllet i mørke, og alle billederne på væggene forsvandt ind i det blodrøde tapet og fik alle de smilende ansigter til at forsvinde. Som var de faldet ind i glemslen. Jeg fik kvalme, og jeg kunne mærke noget prikke bag øjnene. Jeg havde et stort had til den lejlighed, det mørke og den tristhed. Jeg tog hurtig min jakke på og stormede ud ad døren. Jeg gik på gaden og mærkede den kolde luft rive i mit hår. Den lette regn ramte mig på kinderne og gav mig kuldegysninger. Jeg havde taget et par slurke af vodkaen. De mange lys, som skiftede fra rødt til grønt, var begyndt at blive slørede. Bilerne dyttede, og mennesker råbte og skreg. Jeg kunne høre musik og vidste, at jeg var tæt på nu. Jeg begyndte at synge og gå i gadedrengehøp.

Jeg ankom til festen. Bygningen var gammel og havde engang været et hotel. Bygningen svajede, og hvis vinden havde været stærkere, ville den sandsynligvis være væltet. Der stod folk både udenfor og indenfor, de røg og drak øl. Der kom høj musik fra huset, og det gjorde nærmest ondt i ørerne. "Hi Jessie! Kom nu ind!", råbte en skinger stemme fra et af de store vinduer. Det var Ashley. "Kommer!", råbte jeg tilbage og løb ind.

Der var neonlys overalt. Det skinnede klart og bevægede sig i alle retninger. Unge mennesker dansede og havde bajere eller shots i hånden. Musikken kom fra nogle store højttalere, og man kunne mærke vibrationerne. Ashley kom løbende hen til mig med nogle af sine tjenestepiger bag sig. Hun gav mig to shots og kiggede forventningsfuld på mig. Det plejer hun aldrig at gøre. Jeg veg lidt tilbage, men hun insisterede. Jeg tog de to shot i en mundfuld, og Ashley gav et grin fra sig. "Lad os danse!" råbte hun, mens hendes tjenestepiger begyndte at trække mig ud på dansegulvet.

Jeg stod midt på dansegulvet og blev puffet fra højre og venstre. Jeg blev blændet af de stærke neonlys og kunne mærke mit hjerte hamre. Min puls steg og fik min krop til at sitre. Jeg begyndte at danse, alkoholen fik sin vilje, den styrede hver en muskel, hver et hjerteslag. Jeg kunne pludselig mærke to store grove hænder komme bagfra og røre ved mine hofter. Jeg lukkede øjnene og vendte mit ansigt mod lysene. Jeg havde ingen ide om, hvor meget jeg havde drukket, jeg havde fået det ene shot efter det andet og den ene øl efter den anden. Jeg havde mistet tidsfornemmelsen. Det eneste, jeg mærkede, var, at jeg var midt i en drøm, som aldrig synes at slutte.

Peters stemme genlød pludselig i mit baghoved, som var hans stemme et vækkeur. Jeg ignorerede stemmen, men den blev ved. Jeg åbnede øjnene. Jeg kunne mærke kvalmen. Jeg løb væk fra dansegulvet, og drengen bag mig fulgte efter mig. "Lar meg væree!", råbte jeg, mens drengen skubbede mig ind i et rum. Vi faldt ned på en gammel madras, der lugtede af mug. Rummet var lille, og her lugtede af røg og gammelt øl. Hans ansigt var sløret. Alt var sløret. Man kunne høre den store bas, der fik ørerne til at sprænge. Jeg sparkede med arme og ben, men drengen holdt mig fast. Min hud var helt tør. "Slep...mig...så!", skreg jeg og fik min ene hånd fri. Min hånd fægtede rundt og ledte efter noget. Noget, der kunne få ham væk. Da min hånd fik fat i noget skarpt, tog jeg hårdt fat i det.

Det sidste, jeg opfattede, var et højt råb og lugten af blod...

Benedicte Teilmann

Mit navn er Victor Berg

Mit navn er Victor Berg. Jeg har en tvillingebror, som hedder Lasse. Lasse har hele pakken! Charme, selvtillid, lækkert hår og alle de damer, som han kan drømme om. Han er den mest populære på skolen. Altså, det er ikke, fordi jeg er en taber, selvfølgelig har jeg da også venner. Til dagligt går vi begge i 9. klasse på Skt. Annæ Skole. Vi bor sammen med vores far og mor midt inde på Kgs. Nytorv. Far er redaktør hos Berlingske Tidende.

Ser du, det var dagen inden vinterferien. Hele klassen var urolig og larmende, fordi det var fredag og vinterferie om en time. Jeg sad og vippede frem og tilbage på stolen. Der var ingen i klassen, der forstod, hvad vores lærer forklarede os. Pigerne delte invitationer ud til hele 9. årgang. Det betød, at Bianca kom. Jeg drømte mig hen ved tanken om hendes lange, lyse, krøllede hår og hendes smil, som altid fik mig til at rødme. Der lød et brag, da min stol væltede. Det kan være farligt at tænke, mens man vipper på sin stol. Lige over for mig stod læreren, hun kiggede surt ned på mig. Da jeg satte mig på stolen, kiggede Bianca på mig. Hun fniste. Hele min krop spændte, og mit ansigt rødmede. Alle i klassen kiggede op på uret. Mine øjne fulgte sekundviseren. Kom nu, kom nu, sagde en stemme i mit hoved. "Ding, ding, ding", kom det fra klokken, som næsten var ved at sprænge. "God ferie og husk læse i den nye bog", råbte vores lærer. Vi hørte det ikke, fordi vi var optaget af at komme væk fra skolen. Jeg fulgtes med Maxi hen til bussen.

"Hva', tager du med til festen", spurgte Maxi, da vi sad på bænken ved busstationen og ventede på bussen. Jeg tændte min cigaret og tænkte, hvad jeg skulle svare. "Skal vi ikke smutte i 7-Eleven inden festen og købe os fat-tige i sprut?"

Jeg nikkede bare. Altså det kan godt være, at jeg ryger, men at drikke er bare ikke sket endnu. Det føltes befriende at ryge, jeg kan slippe mine tanker ud igennem cigaretten. Det er mærkeligt, at mor og far ikke siger noget til, at vi ryger. Far har sagt, at vi måtte drikke, når vi blev 16 år. Lasse og jeg fylder først 16 til maj. Lasse begyndte allerede at drikke og ryge som 13-årig, uden at far og mor vidste det.

"Hvis du skal score Bianca, må det godt være i fuldskab", sagde Maxi. "I fuldskab kommer jeg sgu da til at sige noget forkert", svarede jeg irriteret igen. Max skævede til mig og trådte det skod, som jeg lige havde smidt, ned i den nyfaldne sne. Bussen kom, og vi steg ind. Maxi stod af ved Christianshavn. Jeg vinkede til ham, og han vinkede igen.

"Bip bip". Jeg havde fået en besked fra Lasse: Skal jeg kysse Bianca for dig? Ses bror:" Ja ja, tænkte jeg bare. Han kom sikkert til at ligge og sove, skide-fuld i undertøj og med en smøg i mundvigen. Jeg satte min ene høretelefon ind i øret, låste min mobil op, gik ind på Spotify og satte musik på. "Næste stop: Kgs. Nytorv", sagde højtaleren i bussen. Da jeg steg ud, kom der en cykel forbi og sprøjtede sne op på mig.

"Idiot", råbte jeg, men cyklisten var bare ligeglad. Oppe fra lejligheden blev der åbnet et vindue. Det var mor. Hun åbnede døren inde fra lejligheden. Mor havde bagt brød, som hun gør hver fredag. Jeg satte mig ind på min seng og tændte for fjernsynet. Der var Paradise Hotel. Da klokken passerede 22.00, gik jeg for at mødes med de andre. "Jeg går, vi ses". Lasse var taget til før-fest hos en af sine venner. Døren smækkede hårdt bag min ryg. Opgan-gen føltes kold og trist.

Maxi og nogle af de andre ventede på mig ved Magasin. Da jeg fik øje på dem, trykkede mine fingre på mobilen, så den lyste. De så mig og råbte tilbage. "Bip bip", fra Lasse: Hey bro Bianca kan kun lide checkede fyre:*)). Hold nu kæft, sagde det inde i mig. Det skulle nok blive en god aften.

Vi gik alle fem op til 7-Eleven. Maxi købte ren Vodka. Festen var på Jupiter Club, som er en natklub i København K. Da vi ankom, kunne musikken høres højt. Maxi dansede allerede, inden han kom indenfor. Jeg gik tøvende bag de andre. Bianca dansede med en Breezer i hånden. Jeg gik hen til drengene. Mine fødder vippede lidt fra side til side. "Kom nu", sagde Maxi og puffede til mig. Jeg gav den lidt mere gas. Lasse dansede med Carla. Han gik over til Bianca. Man kunne se på hans trin, at der var kommet en del alkohol inden-bords. Bianca dansede op ad ham. Det var lidt ulækkert at se på. Idet Lasse løftede sin hånd, ramte han Biancas Breezer. Al Breezerens indhold røg ud over Biancas kjole. Hun kiggede surt på ham og løb ud på toilettet. Jeg gik efter hende. I spejlet så jeg en smuk og grædende pige.

"Er du okay", spurgte jeg? Hun kiggede på mig.

"Hvad tror du selv", sagde hun fornærmet.

"Skal jeg hjælpe dig?" Hun svarede mig ikke. Hendes blik sendte mig ud til festen igen. Maxi kom hen til mig. Han spurgte ikke, hvad der var sket. I ste-det tog han mig med udenfor. Udenfor ventede de andre med vodkaen. "Så er det sgu drikketid", sagde Maxi. Han åbnede for vodkaen og tog en slurk. Vi stod i en rundkreds. Vodkaen gik videre i rundkredsen. Da den kom til mig, sendte jeg den videre.

"Nej", sagde Maxi og kiggede mig dybt ind i mine øjne.

"Kom så, kom så", råbte de i kor på hinanden.

"Er du svag?" sagde Adam.

"Nej, jeg har bare ikke lyst til at drikke nu", svarede jeg.

De kiggede alle så ondt på mig. De lignede en flok løver, som var på vej ud på jagt efter byttet. Jeg tog flasken op til min mund.

Idet jeg tog en slurk, kom Lasse forbi mig. Han holdt sin mobil fremme og tog et billede. "Fuck dig, Lasse", råbte jeg. "Trykker lige 'Send' til far", sagde han muntert. Han havde en smøg i munden. "Har du set, hvem jeg har kissemisset med, bror". Han viste billedet frem af ham og Bianca. Jeg fik tårer i øjnene. Hvorfor var det mig, som var uheldig? Hvorfor kunne jeg ikke være som Lasse? Mine ben satte i løb. De lød ned ad Københavns små gader, indtil de faldt om i en snedrive. Jeg tog noget sne op i mine hænder og samlede det til en snebold. Min hænder tyrede med alt sin kraft snebolden over på en af de nærmeste lygtepæle. "Lasse din spade", råbte jeg. Jeg blev ved med at kaste snebolde på lygtepælen.

"Du har alt Lasse". Der trillede en tåre ned ad mine kinder. Mobilen lyste. Der var en besked fra far. Jeg var ligeglad med beskeden, for hele verden kunne rende mig.

"Lasse din store idiot". Bag ved min ryg gled en skygge ind.

"Undskyld", sagde en pige. Jeg kunne genkende stemmen. Det var Bianca. Hun rakte sin ene hånd imod mig. Jeg tog imod hendes hånd.

"Undskyld, jeg kyssede med Lasse", sagde hun mildt. "Det var bare et fuldskabskys. Lasse er godt nok tarvelig med det billede. Han drikker jo også selv".

Jeg gav hende fuldstændig ret med billedet. Sammen gik vi tilbage til Jupiter Club.

Det er en rar følelse at gå ved siden af en, som man godt kan lide.

Bjørk Windfeld Thyssen

Mit mislykkede jeg

Det er en mandag eftermiddag, men jeg er holdt op med at tælle dagene. Alle flyder de ud i ét, alle sammen ens. Tomme dage uden indhold.

Vinden blæser bladene ned om fødderne på mig, de hvirvler så smukt ned på den hårde kolde jord, hvorefter deres rejse er slut, og de må ligge og rådne op. Alt ender på et tidspunkt, også det smukke. Jeg går hen af den bladbelagte sti, de visne blade knuses under mine fødder. Jeg drejer til højre ned ad en vej, vejen er velkendt, men alligevel så fremmed. Jeg mindes mit 6-årige jeg, der løber glad hen mod vores hus, glad for livet og glad for verdens skønhed. Min far der omfavner mig og krammer mig, som ville han aldrig give slip. Men han gav slip. Han svigtede og knuste mit hjerte, ikke kun mit, men også min mors.

Jeg sætter min fod på stentrappen og tager en dyb indånding. Håndtaget er koldt, da jeg tager fat, jeg åbner døren, og lugten rammer mig med det samme, lugten af min mors fremtid, der visnede, da far efterlod os alene tilbage.

Den ene øl førte til den anden. Altid håbede han, at løsningen på alle problemerne kunne findes på bunden af flasken. Men nogle gange skaber man nye problemer, uden at løse dem, der er i forvejen. Det var sådan, det hele startede, det eneste jeg kunne var at se på.

De vægge, han havde brugt år på at bygge op, ramlede sammen om hans ører. De smuldrede væk. De mure, som skulle beskytte ham, faldt og blottede

hans sande jeg. Det jeg, som ikke var stærkt, men sårbart som alle andre. Sandheden er, at vi alle er sårbare, selvom vi prøver at virke modige. Men på et tidspunkt har man været stærk for længe, og så er man nødt til at lade facaden falde.

I hans tilfælde lod han ikke facaden falde, den blev revet ned. Og det kunne han ikke bære, han kunne ikke bære at se så sårbar ud.

Han gav op, men han lod bare, som om han kæmpede. Det dumme var, at vi troede på ham, når han sagde, han var okay. Han faldt ned i et hul, et meget dybt hul. Et hul så dybt, at det var umuligt at komme op uden hjælp. Han blev mere og mere omtåget.

Ingen tårer faldt, de tårer, jeg havde set på hans kinder, var visket ud for lang tid siden, hans følelser var blevet spist af den sorte slange inden, som blev med at æde indtil at det hele endte, indtil der ikke var mere at spise af. Uden at tænke på konsekvenserne, valgte han at ende det hele, han var blevet selvisk og egoistisk. Han tænkte ikke på, hvem han ville efterlade stående tilbage. Fortabte, knuste, de ville føle, at de kunne have hjulpet. Tænke, at det var deres skyld. Det er der, jeg står, håbløs. Min mor står der også. Forskellen på hende og mig er, at jeg prøver at samle mig sammen til en sammenhængende hverdag. Men for hende virker det som en umulighed.

Han ville ikke hjælpes, eller det havde han bildt sig selv ind. Fordi alle vil have hjælp, hvis de ved, at de ville kunne få det bedre. Men han troede ikke på, at han ville få det bedre, at han kunne hjælpes.

Jeg forestiller mig, at han havde siddet der med øllen i den ene hånd og pistolen i den anden. Og så havde han besluttet sig for, at det var den eneste vej ud, men sandheden var, at det bare var den nemmeste. Den nemmeste vej var at ende det hele. Han kunne have valgt at kæmpe videre. Men ligesom altid gik han i baglås, og han så ingen anden mulighed.

Måske havde han rystende taget hånden hårdere om pistolen og havde langsomt, men bestemt løftet den op mod tindingen. Pistolen havde sandsynligvis føltes tungere og koldere end nogensinde før. Pistolen og hans hånd var smeltet sammen i ét. Hvis det var tilfældet, burde han have set det som et signal, et signal om at stoppe det, han havde gang i. Men uanset hvad trykkede han på aftrækkeren, og skuddet havde lydt. Pistolen var faldet mod flisegulvet, det viste revnerne i gulvet på badeværelset. Alt var blevet stille, lige efter skuddet havde lydt. Både i den virkelige verden, men sikkert også i den verden, han var blevet fanget i. Han havde måske fået lettet en byrde fra sine skuldre, måske var det følelsen af hans sjæl, der forlod ham. Tilbage lå hylstret, koldt, mørkt og tomt, alt andet var blevet visket væk, da han trykkede på aftrækkeren, ligesom resten af den fremtid, han kunne have fået. Hans hoved havde tippet en smule til siden, og det var der, man havde kunnet have set, at han havde fået fred. Fred fra den sorte slange, som havde været i gang med at æde ham op indefra. Den havde allerede nået at æde hans følelser, men den havde ikke fået lov til at fjerne alle hans minder.

Intet er sikkert, det er alt sammen måske'er. Alt sammen spekulationer. Uanset hvilken mulighed, jeg valgte, var han død. Han er væk og ikke længere ved min side.

Han fortalte altid, hvor meget han holdt af mig, men hvordan kunne han så få sig selv til at efterlade mig? Hvordan kunne han få sig selv til at sætte mig i denne elendighed? Det er noget, jeg aldrig finder ud af.

Måske var det det bedste for os, at han var væk. Slangen havde ædt alt op, vi kendte ved ham. Han havde mistet det, der var fyldt i ham, han var blevet følelseskold. Han havde mistet alt det, vi elskede ved ham. Lige så meget, som jeg hader slangen for dens umenneskelige handling, den satte min far i, hader jeg også min far. Jeg føler enorm vrede mod en person, jeg engang elskede af hele mit hjerte. Hver gang, jeg fanger mig selv i hadet på min far, får jeg ondt i maven af dårlig samvittighed.

Natalie Klargaard

Heksen

Men jeg står tilbage, jeg har mistet noget, der tilhører mig. Noget, som ingen andre kan give mig tilbage. Jeg har mistet det, der betød så meget, hvis bare han kunne se, hvor håbløs jeg føler mig.

Selvom nogen prøver at være der for mig, er jeg ensom. Alle prøver de at forstå den smerte, jeg står i. Men ingen kan føle den samme smerte som jeg, det er forfærdeligt. Det føles som om, en sløv kniv skærer mig langsomt i stykker indefra. Små stykker ad gangen, og sådan ville det blive ved, indtil der ikke er flere stykker at skære af.

Jeg træder ind ad døren og tager mine sko af. Jeg lister ind i stuen. Synet, der møder mig, er forfærdeligt, flaskerne er overalt. Alle det samme mærke, selvfølgelig det billigste. Så hun kan få flere, blive mere omtåget. Og komme længere væk fra den hverdag, far efterlod os i.

Så står jeg her. Jeg skal se på den elendighed, min mor er i. Se på den måde, hun synker mere og mere sammen for hver dag, der går. Det er meningen, at jeg skal trække hende op, men jeg kan ikke. Jeg står selv i en bundløs elendighed.

Min mor kigger mig i øjnene, hendes øjne er fjerne. Hun ved ikke, hvem jeg er længere. Hun begynder mere og mere at ligne far, omtågede øjne og indtørrede tårer på kinderne. Jeg kan ikke holde til at gå igennem den samme smerte en gang til, men på samme tid kan jeg ikke se, hvordan jeg skal kunne hjælpe hende op af hullet.

Jeg er bange, håbløs og ulykkelig.

Alene.

Jeg kigger ud på det farvemylder, der udfolder sig uden for værelse 207's vindue. Det er så småt begyndt at blive efterår. En tid, jeg plejede at elske. Alle farverne, der bliver hvirvlet rundt af vinden i én stor farverig tornado. Duften af de nyfaldne blade, der rensner luften og fylder én med følelsen af, at alt er okay.

Men jeg dufter ikke længere. Føler ikke længere. Og intet er okay.

For i den sørgelige virkelighed sidder jeg blot på mit værelse, der egentlig slet ikke er mit. Der er ikke nogen farver. Kun nogle falmede hvide vægge, der omslutter den smule plads, der har været mit hjem siden april. Siden ulykken...

Jeg hader farven hvid. Den hvide seng, mit hvide tøj og det hvide lys, der konstant strømmer ned fra loftslampen. Alt her er hvidt. Det er for meget. Truer med at kvæle mig. Langsomt. Som en flydende væske, der langsomt hober sig op i mit svælg. Som den gjorde engang!

Mest af alt hader jeg hvid, fordi den minder mig om den ting, jeg prøver at lægge bag mig. Minder mig om, hvorfor jeg er her.

Min eneste trøst på dette sted er vinduet. Jeg sidder altid ved vinduet. Jeg kan godt lide at kigge ud på alle de forbigående mennesker. Nogle gange lader jeg som om, jeg er en af dem. At det er mig, der går med de indkøbsposer. Som om det er mig, der går og griner sammen med mine venner. Men så forsvinder folk rundt om hjørnet på den grå murstensbygning sammen med min fantasi.

Jeg er stoppet med at lade som om, det hele nok skal blive som før. Da jeg lige var ankommet til værelse 207, bad jeg om at få mit eget tøj på. Jeg lod som om, jeg skulle op og starte en ny dag i 2. g hver morgen. Men til sidst kunne jeg ikke lade som om længere. Jeg stoppede med at lægge min makeup, rede mit hår og tage tøj på hver dag. Nu ligger de sorte jeans og den pink T-shirt i den nederste skuffe i den hvide kommode, der står over for min seng.

Mit hår er uglet. Har ikke været redt i flere uger. Mit tøj består af de karakteristiske hvide bomuldsbukser med den tilhørende løse skjorte, der gør mig helt formløs. Men jeg er ligeglad. Jeg ænser det knap nok.

Når folk kommer for at besøge mig, sidder jeg mest bare og lytter. Jeg tror, de håber, at de hjælper mig ved at fortælle om, hvordan det går derhjemme, men det har den modsatte virkning. Jeg savner mit gamle liv. Jeg savner mit værelse. Min seng. Mit hus. Men mest af alt savner jeg min familie. Mine venner. Jeg er godt klar over, at det også er hårdt for dem, at jeg er her. At det nok er bedst, at jeg bliver her, indtil jeg har fået det bedre.

Jeg kigger ud ad vinduet. Der går nogle unge udenfor. De er på min alder. Måske endda yngre. De har øldåser i hånden og går grinende hen ad gaden. "STOP!" har jeg lyst til at råbe til dem. De burde ikke drikke nu. For sent går det op for mig, at jeg har gjort det modsatte af at glemme. Jeg har husket!

Jeg befinder mig i Christians have. Selvom det er midt i april, er det en varm aften. Måske har det noget med det store bål i haven at gøre. Men jeg er ligeglad. Det kunne være minus 20 grader. Jeg ville ikke lægge mærke til det. Jeg er i en boble. En boble, hvor alting er sjovt. Farverigt. I orden. Musikken lyder højt i mine ører. Vi danser, synger og drikker. Vi drikker meget. Drengene står og deler en vodkaflaske rundt mellem sig. De bliver mere og mere højroastede.

Jeg havde ellers fortalt mine forældre, at der ikke ville være noget alkohol til festen. De var jo alligevel til bryllup, så det ville blive et snævert problem at lyve. Det havde været så meget bedre, hvis der ikke havde været noget alkohol. Alkohol ødelagde mange ting den aften.

Jeg står og danser med en Breezer i hånden. Et stykke væk er der et skænderi under opsejling. En af pigerne har stukket Christian en lussing. Jeg ved ikke hvorfor. Kun at drengene alle sammen ser meget sure ud. De stimler sammen i en klynge rundt om pigen. Skubber til hende, prikker til hende og råber. Selvom jeg er i min egen lydsikre boble, når råbene hen til mig. Får mig til at vende mig mod det forstyrrende element. Det er blevet værre. Vodkaflasken knuses. Alkoholen, der løber i deres blod, infiltrerer deres hjerner. Gør dem monstrøse. Gør dem uigenkendelige. Én råber ordet heks, en anden spytter pigen i ansigtet. Hun ser skrækslagen ud. Slår om sig. Prøver at slippe væk. Skældsordene buldrer ned over hende. "Heksen har syndet!", råber en og spytter hende lige mellem øjnene. Hun slår ham i brystet. Det får et flammehav af skældsord til at sprutte fra drengenes munde. "HEKSEN SKAL DØ!" råber de i kor og holder hende fast, mens hun desperat forsøger at vride sig fri.

De trækker hende hen til bålet i haven. Det, der før gav os varme og lys. Med et chok går det op for mig, hvad der er ved at ske. Jeg råber, at de skal stoppe. Men det er for sent. Et skrig flænger himlen, da pigens hud kommer i kontakt med bålet flammer. Min fredfyldte boble springer, og nattekulden går gennem marv og ben. Med gru hører jeg pigens skrig igen og igen, indtil drengene endelig kommer til sig selv og får hende hivet ud af flammerne. Nogle ringer efter en ambulance. Andre kommer med iskoldt vand. Men skaden er stor.

Det vender sig i min mave, da jeg kommer tættere på. Det første jeg lægger mærke til er stanken. Brændt kød blandet med den metalliske lugt af frisk blod.

Så ser jeg hende. Fra hoften og ned er hendes hud blistret og blodigt. Knoglerne er svagt synlige, og huden er sort.

Jeg føler mig magtesløs. Jeg kan ikke gøre andet end at kigge på. I horisonten ser jeg blå lys komme drønende imod os. Men jeg har på fornemmelsen, at de kommer for sent. Alt for sent!

Jeg har været på Sct. Hans Psykiatrisk Center lige siden. Siden den aften har jeg været lukket ned. Jeg lever ikke længere i den fredfyldte boble af lykke, jeg før følte overalt omkring mig. Jeg så, hvordan verden virkelig var. Kold, farveløs og nådesløs. Dét er sådan, verden virkelig er.

Men nu... nu kan jeg efter måneder på dette sted endelig nyde synet af de mange farver uden for mit vindue. Bladenes mange farver, vandet i det fjerne og fuglene, der flyver højt over alle menneskene. Fri for alle sorger.

Der er lang vej, men håbet er så småt ved at vende tilbage til mig.

Ja! Efterår er så sandelig en dejlig årstid...

Nicoline Larsen

Mandag

Jeg sad på min plads, som jeg plejede. Alle kom larmende ind som efter alle andre weekender. Mandag morgen, dagen, hvor der skulle snakkes om alle weekendens hændelser, dagen hvor jeg 100 % ikke ville slå igennem, hvor jeg ikke kunne imponere. Jeg kunne måske imponere dem med min fejlfrie matematik eller fysik/kemi, men at have drukket sig så fuld, at man havde kysset med halvdelen af drengene til festen fredag aften eller var vågnet op i en fremmet seng, den historie blev nok aldrig min at fortælle. Ja, pigerne, der gør det bliver kaldt mange ting, og måske er det ikke så pænt, det de bliver kaldt, men det gjorde dem populære, og de kunne godt lide det, og ja, et eller andet sted ville jeg ønske, det var mig. Sammenholdet, de andre piger havde med hinanden og også med de andre populære, var det, jeg drømte om, det jeg nok kun kunne drømme om.

Timen begyndte, endnu en dansktime. Læren stillede sig klar og prøvede at få folk på plads og tie stille. Det tog lidt tid, mandag morgen skulle der snakkes.

"Nå, jeg ville høre om den artikel, I skulle vælge til i dag. Morten, hvilken har du valgt, hvor er den fra, og hvorfor har du valgt den?"

Alle kiggede ned på Morten, og et fnis kom fra hans venner, som udmærket godt vidste, at han ikke havde fundet den artikel.

"Jeg har ikke en med, men jeg har læst en", svarede Morten, som nok pludselig kom i tanke om den artikel, der har gået rundt på Facebook i weekenden.

"Men Morten, du skulle have en med, som jeg kunne se, en, som vi alle kunne analysere, det der kan jeg ikke bruge til noget. Ida, hvad med dig, har du en artikel med?"

"Ikke helt, den har jeg glemt".

"Kom nu folkens, jeg mener, I læser vel alle et eller andet blad eller noget på Facebook, som I lige kunne have printet ud, og nu gider jeg ikke høre om, at I ikke har en printer derhjemme. I fik den for i onsdags, der er en printer her på skolen. Nå, men der er vel en herinde, som har lavet den. Mia, dig kan jeg altid regne med."

Alles opmærksomhed vendte sig mod mig, og hvisken i bunden af klassen begyndte. For selvfølgelig havde jeg lavet den.

Frikvarter, nu skulle historierne rigtig fortælles, før skulle man bare oprette interessen, så man kunne gå i detaljer nu. En pige gruppe satte sig ved bordet ved siden af mig, og Tine begyndte med sin historie.

"Når, men han var jo lidt ældre, men.."

Og så blev hun afbrudt af Caroline: "Altså hvor meget ældre?"

Og alle pigerne smilede drilsk til Tine, som bare smilte og svarede: "27, men jeg var sgu da ligeglad, han var jo lækker, så spiller det sgu ikke den store rolle, men ja, vi begyndte at danse lidt, men det var han sgu ikke den bedste til, så han gav en drink i baren, og det var der, han spurgte, om jeg ikke ville med hjem til ham. Og det fortrød jeg satme ikke, for holy fuck en lejlighed, han havde, og tror ikke, han har stjålet sig til den, men ja, det ene tog det andet. Men så næste morgen lavede han morgenmad til mig, jeg mener, hvor cute er det lige."

"Skal du så se ham igen?" spurgte Ida.

"Ja, på fredag skal vi ud og spise" svarede Tine og smilede.

For det var det, alle pigerne ville have, en ældre fyr. Selvom de var sammen med dem på deres egen alder, så drømte de fleste om en ældre fyr.

Ugen gik som den plejede, der blev snakket om fester og druk, og jeg var den eneste, der koncentrerede sig om skolen.

Det blev fredag, jeg sad hjemme på mit værelse og prøvede at koncentrere mig om mine matematiklektier, men larmen fra mine forældres skænderier afbrød mig. Jeg prøvede at lukke det ude, men det blev kun højere og højere. Jeg besluttede mig at gå ned til vandet, det gjorde jeg næsten altid, når de skændes, i alt slags vejr. Det var nok lidt mit flugstede, det var der, jeg kunne være helt mig selv, med kun stilhed omkring mig.

Jeg listede mig ud af mit værelse og ned i gangen, sko på og en tynd sommerjakke, og så var jeg ude af døren, væk fra mine forældres larm.

Jeg gik langs vandkanten, solen var ved at gå ned, Vesterhavets solnedgang var fantastisk, og jeg tror aldrig, jeg vil blive træt af den. Jeg gik længere ned ad stranden, da jeg så en masse mennesker og et bål, musikken spillede højt, folk sang med og råbte af hinanden. Jeg gik bare forbi, men så, at det var nogle fra klassen, men de ignorerede mig bare, så jeg fortsatte. Jeg gik en smule længere ned ad stranden, da jeg nåede den sti, jeg plejede at gå ned ad, gik videre ad den og nåede til vejen, da en bil i høj fart kom mod mig, musikken dunkede fra den, og jeg nåede ikke andet end at se et par lygter komme tættere og tættere.

Mandag, igen. Så var det tid igen til at høre om Tines ni år ældre flirt eller Ida, der vågnede i en ukendt seng for 120. gang. Men noget var anderledes, folk var mere stille eller faktisk helt stille. Folk satte sig på deres plads med det samme, de kom ind i klassen. Og da læren kom ind, havde han ikke det samme irriterede blik i øjenende.

"Ja, nogle der har lyst til at læse den historie op, I skulle have lavet til i dag?" spurgte læreren ud i klassen med en vis sorg i sin stemme. Men ingen svarede, alle sad med det samme tomme blik i deres øjne.

Bank, bank lød det fra døren, og den blev åbnet af inspektøren, som også havde det samme glimt af tomhed i sit blik. Alles blikke fulgte hans skridt ind i klassen, hvor han endte med at stå foran tavlen.

"Ja, som I nok ved, er der sket en forfærdelig ulykke. Jeres klassekammerat Mia blev fredag aften påkørt af en spritbilist og overlevede desværre ikke. Mia døde i ambulancen, på vej til hospitalet, og hun stod ikke til at rede".

Sofie Carstens

Det næste skridt

Han hører ikke, han vil bare ikke høre! "Far! Vil du ikke nok lade være?! Vi har ikke penge til det og inden længe kommer de og smider os ud. "Det er ikke første gang, at jeg ihærdigt prøver at trænge igennem til ham, men hinden foran øjnene er tykkere og mere uigennemtrængelig end nogensinde før. "Hit med den, Bina! Du er ikke min mor, og du bestemmer ikke over mig." Han skubber til mig, så jeg falder ned på det kolde gulv i entréen og griber vodkaflasken på bordet, som jeg prøvede at afskærme. "Jeg hedder ikke Bina! Det er Bianca!", råber jeg efter ham.

Gulvet er koldt, da det efterhånden er længe siden, at de cuttede strømmen. Far har ikke betalt sine regninger længe. Det var noget, mor plejede at tage sig af, selvfølgelig inden hun forlod os.

Jeg har prøvet så ihærdigt at få ham til at stoppe. Det har mor også, men det er som om, han slet ikke er til stede, som om han er i en helt anden verden, en verden, hvor alt er godt. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre længere. Jeg vil ham jo kun det bedste, men hvad er det bedste? Er det for ham at drikke? Eller ønsker han inderst inde at slippe ud af det?

Mette fanger mit blik bagerst i klassen og kaster hovedet mod døren, mens blikket stift holder ved i den helt ustyrlige ottendeklasse. Åh, ikke mere pædagogisk pis! Jeg gider ikke sidde helt alene på den kolde, mørke og sved-

lugtende gang med Mette Muhko, der sidder og udspørger mig om det ene efter det andet totalt irrelevante pis.

Bianca, er der noget, du gerne vil snakke med mig om? Jeg skal nok love, at det ikke kommer videre. Jeg synes bare, at du virker så fraværende og... bla bla bla!

Hun vil så gerne være en helt fantastisk klasselærer, men hun prøver bare for ihærdigt, og så læste hun efter min mening et år for meget pædagogik. I klassen bliver hun sammenlignet med en muhko for det eneste, en ko siger, er muh, og det eneste Mette lukker ud er som sagt pædagogisk pis.

"Nå, Bianca. Hvordan går det så derhjemme?", kommer det meget optimistisk fra Mette, efter hun langt om længe fik trukket mig med ud på gangen. "Fint." Korte svar er vejen frem. "Har du snakket med din far om den forældresamtale, I aldrig mødte op til i sidste uge?" Åh, kvinden bliver bare ved og ved med at bringe det på banen! "Nej, eller jo... han var på...", får jeg opdigtende fremsagt, "jo, der er sådan en stor messe i Hong Kong, som han er nede at se med sit arbejde, og det varer i et par uger, så han har ikke været hjemme." Åh, jeg hader at sidde og snakke alene med lærere og egentlig også andre voksne. Jeg ved aldrig, hvor jeg skal kigge hen, mens de bare bliver ved og ved med at kigge mig direkte i øjnene, og jeg leder efter potteplanter eller plakater at kigge på i stedet for at skulle udholde det skumle blik. Øjenkontakt har bare aldrig været min spidskompetence. "Nå okay, men bor du så bare helt alene nu?" Og dér kom det pædagogiske pis, jeg snakkede om. "Nej, jeg... øh... Nå ja, jeg bor sammen med min onkel Frans."

Fuck, jeg er ved at rode mig ud i noget lort nu! Jeg stikker bare den ene løgn efter den anden. Allerhelst vil jeg bare råbe hende op i hovedet, at jeg ikke kom til den fucking skolehjemssamtale, fordi min far var pisse stiv, ligesom han er 99,99% af tiden! Men hvad kan hun gøre ved det? Ringe til kommunen? Få en masse folk fra sundhedsstyrelsen, og jeg ved ikke hvad, til at komme rendende og tjekke os? Og i sidste ende få mig på børnehjem eller sådan noget? No way, that's just not gonna happen!

"Nå, men kan du så ikke sige til Frans, at han lige skal kontakte mig, så vi kan finde ud af noget?"

"Jo, det skal jeg nok." Ha, som om! Jeg får skubbet stolen hurtigt væk under mig med knæhaserne og går ind i klassen igen i rask tempo, inden hun kan nå at sige noget, mens hun pakker sine ting sammen og følger trop.

'Klir, klir!' lyder det inde fra stuen. Jeg lægger tasken stille ved siden af skoreolen, meget forsigtigt og næsten lydløst. Lyden af en vase eller endnu en smadret flaske fylder stuen og når helt ud i entréen gennem den lukkede glasdør. Jeg tager mine gamle Vagabond-støvler af, stiller dem på skoreolen og lister hen til glasdøren for at observere ham. Det ser ikke godt ud, det ser slet ikke godt ud! Jeg kan se, han bløder, han bløder meget. Det kommer både fra det ene ben, begge arme, hænderne og panden. Der er glasskår overalt. Jeg kan se endnu en vodkaflaskehals langsomt på vej mod hans flækkede læber. Det er længe siden, at han har haft en dag som i dag, rigtig længe siden faktisk. Det er en af de dage, hvor man bare ville ønske, at man ikke var blevet født. Han kan slet ikke styre sig. Hvis jeg går derind nu, vil jeg bundærligt ikke vide mig sikker på, hvad han kunne finde på.

Mine fortabte øjne panorerer rummet gennem glasruden. Den her følelse har jeg besiddet mindst en million gange før, men aldrig på samme måde som nu. Hvad skal jeg stille op med ham?

For helt ærligt, hvad kan jeg egentlig gøre? Han lytter ikke. Han laver ikke andet end at drikke. Han ser mig ikke. Han smadrer alt. Han ved ikke engang, hvad jeg hedder.

Hvorfor er det egentlig mig, der skal sørge for, at han får noget at spise? Hvorfor er det mig, der skal sørge for at putte ham om aftenen. Det eneste, jeg ikke skal sørge for, er at han får noget at drikke, for det må man da sige, at han selv sørger for! Manden er jo for helvede 41 år! Man skulle kraftedme tro, at jeg var hans mor. Jeg handler også ind for ham.

Det går altså ikke. Det er ikke rigtigt på den her måde. Men hvad er rigtigt? Måske vil det rigtige for mig være at komme et andet sted hen og måske få en rigtig familie? Jeg synes bare, at det er så svært, for når det kommer til stykket, elsker jeg ham jo rigtig højt endda. Helt fra da jeg var lille, har jeg levet i overbevisning om, at en dag skal det nok lykkedes mig at få ham overtalt til at stoppe sit misbrug. Men her står jeg i dag, 8 år senere, og jeg troede, at det var slemt dengang. Det er i hvert i fald kun blevet værre. Jeg tror, at jeg er ved at nå det punkt, hvor jeg må erkende, at der simpelthen ikke er noget, jeg kan gøre. Han har truffet sine beslutninger, og det må han så leve med, om det så bliver med eller uden mig. Men jeg tror også bare på, at uanset hvilken som helst plejefamilie jeg nu skulle komme i, så vil det aldrig blive det samme som at have en "rigtig" mor og far.

Jeg gør det, jeg gør det sgu. Om ikke andet kan jeg da i hvert i fald sige, at jeg prøvede. Jeg lister ind på værelset, uden at han hører det selvfølgelig, griber telefonen og kigger på den. Jeg ved ikke. Argh, det kan godt ske, at det bare var en dårlig ide. Jeg lægger telefonen fra mig, men griber hurtigt ud efter den. Nej, jeg gør det! Jeg er bedre end det her. Dyb indånding... og pust ud! 116 111, den ringer... "Ja hej, det er Pia fra Børnetelefonen. Hvad kan jeg hjælpe dig med?"